

Karin Slaughter
Stille zonde

Vertaald door Ineke Lenting

2016

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Voor Angela, Diane en Victoria –
mijn kampioenen

Een

WOENSDAG

Macon, Georgia

Rechercheur Lena Adams verkromp van pijn toen ze haar T-shirt uittrok. Ze haalde haar politiepenning uit haar zak, evenals haar zaklantaarn en een extra magazijn voor haar Glock, en gooide het hele zaakje op de ladekast. Volgens haar telefoon was het bijna middernacht. Achttien uur geleden was Lena haar bed uit gerold en het enige wat ze nu wilde was zich er weer in laten vallen. Niet dat ze de laatste tijd veel gedaan had. De afgelopen vier dagen had ze haar tijd zitten verdoen aan een vergadertafel, waar ze vragen had beantwoord die ze de vorige dag en de dag daarvoor ook al had beantwoord, en de bullshit had weerlegd die je over je heen kreeg als je je daden tegenover Interne Zaken moest verantwoorden.

‘Wie had de leiding bij de inval in het huis?’

‘Naar aanleiding van welke informatie hebt u gehandeld?’

‘Wat verwachtte u aan te treffen?’

De vrouw die namens de afdeling Interne Zaken van het Macon Police Department het onderzoek leidde, had de stugge, levenloze uitstraling van een beroepspennenlikker. Elke dag verscheen ze in een zwarte rok en witte bloes, een outfit die geschikter leek voor een gastvrouw in een Olive Garden-restaurant. Terwijl ze aantekeningen maakte knikte ze veel en fronste nog vaker. Als Lena treuzelde met antwoorden, controleerde ze de taperecor-

der om te zien of die de stiltes wel registreerde.

Lena was ervan overtuigd dat de vragen bedoeld waren om haar geduld op de proef te stellen. De eerste dag was ze zo verdoofd geweest dat ze alles naar waarheid had beantwoord in de hoop dat het dan snel voorbij zou zijn. De tweede en derde dag was ze minder toeschietelijk geweest en had ze zich met de minuut meer geërgerd. Vandaag was het eindelijk tot een uitbarsting gekomen, en het leek wel of de vrouw daarop had zitten wachten.

‘Wat denk je dat ik verwachtte aan te treffen, stomme trut?’

Had Lena dat alles maar niet aangetroffen. Kon ze maar met een scheermes de beelden uit haar brein snijden. Die achtervolgden haar. Telkens als ze met haar ogen knipperde, zag ze ze opflakkeren als in een oude film. Ze vervulden haar met een voortdurend, niet-aflatend verdriet.

Lena begon in haar ogen te wrijven, maar stopte er meteen weer mee. Er waren zes dagen verstreken sinds ze aan het hoofd van haar team die inval had gedaan, maar haar lichaam was nog steeds een levende herinnering aan wat er gebeurd was. De blauwe plek die zich over haar neus en onder haar linkeroog had verspreid, was inmiddels pisgeel. De drie hechtingen die de snee in haar schedel bijeenhielden jeukten als de pest.

En dan al die dingen die niemand kon zien: Lena’s gekneusde stuit. Haar pijnlijke rug en knieën. Haar maag die zich omdraaide telkens als ze dacht aan wat ze had ontdekt in dat troosteloze huis in het bos.

Vier lijken. Eén man lag nog in het ziekenhuis. Een ander zou nooit meer zijn penning dragen. Om maar te zwijgen van de gruwelijke herinnering die haar waarschijnlijk tot aan haar dood zou bijblijven.

Lena’s ogen schoten vol. Ze beet op haar lip en vocht tegen de neiging aan het verdriet toe te geven. Ze was uitgeput. Het was een zware week geweest. Jezus, het waren drie zware weken geweest. Maar nu was het voorbij. Het was allemaal voorbij. Lena

was veilig. Ze mocht haar baan houden. Dat mens van de rattenclub, zoals Interne Zaken werd genoemd, was haar hol weer in gevlucht. Lena was eindelijk thuis, waar niemand haar kon aanstaren of verhoren of in haar zaken kon wroeten en graven. Het was niet alleen Interne Zaken. Iedereen wilde weten hoe de inval was gegaan, wat Lena had aangetroffen in dat donkere, bedompte souterrain.

Het enige wat Lena wilde was alles vergeten.

Haar mobiel begon te piepen. Ze ademde uit tot haar longen helemaal leeg waren. Weer piepte de mobiel. Ze pakte hem op. Het was een nieuw sms'je.

VICKERY: ALLES OK?

Lena staaarde naar de letters op het schermpje. Paul Vickery, haar vaste partner.

Ze tikte op BEANTWOORDEN. Haar duim hing boven de toetsen.

Het verre gerommel van een motor deed de lucht trillen.

In plaats van een antwoord in te tikken zette Lena de telefoon met een druk op de knop uit. Ze legde hem op de ladekast, naast haar penning.

Het gebulder van de Harley-Davidson met zijn twin-cam motorblok vibreerde in haar oren toen Jared een dot gas gaf om de steile oprit te kunnen nemen. Lena stond stil en volgde de vertrouwde geluiden: de motor die werd uitgeschakeld, het metalige geknars van de standaard, de zware tred van laarzen toen haar man het huis binnenliep en zijn helm en sleutels op de keukentafel wierp, ook al had ze hem wel duizend keer gevraagd dat niet te doen. Hij stopte even, waarschijnlijk om de post te bekijken, en kwam toen naar hun slaapkamer.

Met haar rug naar de deur telde Lena Jareds voetstappen terwijl hij door de lange gang liep. Zijn passen klonken aarzelend, weifelend. Waarschijnlijk had hij gehoopt dat ze al sliep.

Hij bleef in de deuropening staan, kennelijk in de verwachting

dat Lena zich zou omdraaien. Toen ze dat niet deed, vroeg hij: ‘Ben je net thuis?’

‘Ik was pas laat klaar.’ Dat was niet helemaal gelogen. Zij had op haar beurt gehoopt dat Jared al zou slapen. ‘Ik wilde me net gaan douchen.’

‘Oké.’

Lena ging echter niet naar de badkamer, maar keerde zich naar hem toe.

Jareds blik schoot even naar haar bh, en toen weer snel naar boven. Hij had zijn uniform aan en zijn haar was piekerig van de helm. Hij werkte ook bij de politie van Macon, was motoragent, een rang lager dan Lena, en twaalf jaar jonger. Geen van die dingen had haar ooit dwarsgezet, maar de laatste tijd was elke vierkante centimeter van hun leven een bron van irritatie.

Leunend tegen de deurpost vroeg Jared: ‘Hoe ging het?’

‘Ik mag weer aan het werk.’

‘Dat is mooi, toch?’

Ze liet zijn woorden bezinken en probeerde de toon te peilen. ‘Ja, hoezo?’

Jared antwoordde niet. Na een lange, ongemakkelijke stilte vroeg hij: ‘Zin in een borrel?’

Lena was niet in staat haar verbazing te verbergen.

‘Dat mag nu toch weer?’ Hij hield zijn hoofd schuin en schonk haar een moeizaam lachje. Hij was een centimeter of vijf langer dan Lena, maar door zijn gespierde bouw en atletische gratie leek hij een stuk groter.

Meestal.

Jared kuchte ongeduldig.

Ze knikte. ‘Oké.’

Hij liep de kamer uit, maar een bepaald soort behoefte bleef hangen, omhulde haar, verstikte haar bijna. Hij wilde het liefst dat ze zou instorten. Dat ze zijn steun nodig had. Dat ze hem liet merken door het gebeurde geraakt te zijn, dat ze er op de een of

andere tastbare manier door veranderd was.

Hij begreep maar niet dat ze zich niet gewonnen gaf omdat er anders niets van haar zou overblijven.

Lena nam haar pyjama uit de ladekast. Ze hoorde Jared in de keuken rondscharrelen. Hij trok de deur van de koelkast open en pakte een handvol ijs. Lena sloot haar ogen. Ze stond te zwaaien op haar benen. Ze wachtte op het getinkel van ijsblokjes in een glas. Het water liep haar al in de mond.

Ze klemde haar kaken open. Dwong haar ogen open.

Het verlangen naar een borrel was te sterk. Als Jared terugkwam, zou ze het glas neerzetten en een paar minuten wachten om aan zichzelf te bewijzen dat ze heel goed zonder kon.

Om aan hém te bewijzen dat ze de drank niet nodig had.

Haar handen deden pijn toen ze haar spijkerbroek losknoopte. Op de dag van de inval had ze haar *shotgun* zo stijf vastgeklemd dat het was alsof haar vingers voor altijd krom zouden blijven. Ze begreep niet waarom alles nog pijn deed. Ze hoorde nu hersteld te zijn, maar haar lichaam hield de pijn vast. Hield het gif vast dat haar vanbinnen verteerde.

‘Oké.’ Jared was terug. Deze keer kwam hij de kamer binnen. Terwijl hij naar haar toe liep, schonk hij een flinke wodka in. De fles klokte en de vloeistof spatte in het glas. ‘Heb je morgen weer dienst?’

‘Ja, vroege dienst.’

Hij reikte haar het glas aan. ‘Niet eens even vrij?’

Lena pakte het glas en dronk het in één teug half leeg.

Jared zei: ‘Dat is dan net als toen...’ Zijn stem stierf weg. Hij hoefde zijn zin niet af te maken. In plaats daarvan keek hij door het achterste raam. In de donkere ruiten zag hij zijn eigen spiegelbeeld. ‘Wedden dat je nu tot brigadier wordt bevorderd?’

‘Misschien,’ zei ze, hoewel ze haar hoofd schudde.

Hij keek haar afwachtend aan. Vol behoefte.

‘Wat wordt er op het bureau gezegd?’ vroeg ze.

Jared liep naar de kast. ‘Dat je stalen ballen hebt.’ Hij draaide aan het combinatieslot van de wapenkluis. Lena keek naar zijn nek. Er liep een roze verbrande streep overheen waar de huid niet beschermd was geweest door de helm. Hij wist ongetwijfeld dat ze naar hem keek, maar hij ontkoppelde gewoon zijn holster en legde zijn wapen naast dat van haar. Een eindje ervanaf. Hij zorgde dat zelfs hun wapens elkaar niet raakten.

‘Zit het je dwars?’ vroeg ze.

Hij deed de kluis weer dicht en draaide aan het combinatieslot. ‘Waarom zou het me dwarszitten?’

Lena sprak het niet uit, maar het schreeuwde door haar hoofd: *Omdat ze mij stoerder vinden dan jou. Omdat je vrouw een stel zware criminelen heeft uitgeschakeld terwijl jij op je motor rondtoerde en bekeuringen uitschreef aan voetbalmoeders.*

‘Ik ben trots op je,’ zei Jared. Hij zei het op zo’n redelijk toontje dat ze hem het liefst op zijn gezicht zou timmeren. ‘Je zou een medaille moeten krijgen voor wat je gedaan hebt.’

Hij had geen idee wat ze gedaan had. Jared kende alleen de hoogtepunten, de bijzonderheden die Lena naar buiten mocht brengen.

Ze herhaalde haar vraag. ‘Zit het je dwars?’

Hij zweeg iets te lang. ‘Wat me dwarszit, is dat je wel dood had kunnen zijn.’

Hij had haar vraag nog steeds niet beantwoord. Lena bestudeerde zijn gezicht. Zijn huid was glad en fris. Ze had Jared leren kennen toen hij eenentwintig was, en in de tussenliggende vijfenhalf jaar was hij er op de een of andere manier steeds jonger op geworden, alsof hij achterstevoren leefde. Of misschien werd Lena zelf sneller oud. Er was zoveel veranderd sinds die eerste dagen. In het begin wist ze altijd wat hij dacht. Uiteraard had ze hem sindsdien voldoende specie aangereikt om een hele muur rond zichzelf te kunnen optrekken.

Hij begon zijn overhemd los te knopen. ‘Ik ga die kastjes maar eens in elkaar zetten.’

Ze lachte geschrokken. ‘Meen je dat?’ De keuken lag er al drie maanden gesloopt bij, voornamelijk omdat Jared elk weekend een nieuwe reden bedacht om er niet aan te hoeven werken.

Hij liet zijn overhemd op de vloer vallen. ‘Dan weten ze in elk geval bij IKEA dat ik nog altijd de man in huis ben.’

Nu het eruit was, wist Lena niet hoe ze moest reageren. ‘Je weet dat dat niet zo is.’ Het klonk als een slap excuus, dat vond ze zelf ook. ‘Het is gewoon niet zo.’

‘O nee?’

Lena antwoordde niet.

‘Oké.’ Jareds mobiel ging. Hij haalde het ding uit zijn zak, keek naar het nummer, maar nam niet op.

‘Je vriendin?’ Lena haatte haar ijle stem. Het was geen leuk grapje. Dat wisten ze allebei.

Hij rommelde in de wasmand tot hij zijn spijkerbroek en een van zijn T-shirts had gevonden.

‘Het is bijna twaalf uur.’ Lena keek op het klokje naast het bed. ‘Later zelfs.’

‘Ik heb geen slaap.’ Hij kleepte zich snel om en stopte zijn telefoon in zijn achterzak. ‘Ik zal zachtjes doen.’

‘Heb je je telefoon nodig als je de kastjes in elkaar gaat zetten?’

‘De batterij is bijna leeg.’

‘Jared...’

‘Ik ben zo klaar.’ Daar was dat neplachje weer. ‘Het minste wat ik kan doen, toch?’

Lena lachte terug en stak haar glas toestend omhoog.

Hij bleef staan. ‘Ga je nou maar douchen, voor je omvalt.’

Ze knikte, maar onwillekeurig dwaalde haar blik af naar het T-shirt, waaronder zijn borst en zijn strakke buikspieren zich aftakenden. De wodka had haar in een aangename roes gebracht. Eindelijk kon haar lichaam zich ontspannen. Iets aan Jareds houding bracht een stroom van oude herinneringen op gang. Lena liet zich door haar gedachten meevoeren naar een plaats die ze

meestal afgesloten hield: het stadje waar ze had gewoond voor ze met Jared naar Macon verhuisde, de plaats waar ze het politievak had geleerd.

Destijds in Grant County had Jareds vader Lena alles geleerd wat ze als politievrouw moest weten. Nou ja, bijna alles. Lena had het vermoeden dat commissaris Jeffrey Tolliver pijnlijk zou zijn geweest als hij van de trucjes had geweten die Lena na zijn dood had opgestoken. Ook al ging Jeffrey zelf nog zo vaak over de schreef, hij pakte Lena altijd keihard aan als ze ook maar een stap verkeerd zette.

‘Lee?’ vroeg Jared. Hij had Jeffrey’s ogen, en hij hield zijn hoofd op dezelfde manier schuin terwijl hij op haar antwoord wachtte.

Lena dronk haar glas leeg, hoewel haar hoofd tolde. ‘Ik hou van je.’

Nu was het Jareds beurt om geschrokken te lachen.

‘Ga je niet zeggen dat je ook van mij houdt?’

‘Wil je dat graag?’

Lena antwoordde niet.

Hij zuchtte berustend en liep naar haar toe. Ze droeg alleen een bh en een slip, maar hij kuste haar op haar voorhoofd, net zoals hij dat bij zijn zusje deed. ‘Niet onder de douche in slaap vallen.’

Lena keek hem na. Hij droeg dat vuile T-shirt de laatste tijd vaak. Op de achterkant en schouders zaten gele verfspatten van toen hij drie weken geleden begonnen was de logerkamer op te knappen.

Lena had gezegd dat hij de muren niet mocht verven, dat hij nog een paar weken moest wachten – niet omdat er wel tien andere klussen waren die nog gedaan moesten worden, maar omdat het ongeluk bracht.

Jared luisterde nooit naar haar.

Uiteraard luisterde zij ook nooit naar hem.

Lena nam de wodkaflles mee naar de badkamer. Ze zette het le-

ge glas op de spoelbak van de wc en dronk rechtstreeks uit de fles, met haar hoofd achterover. Waarschijnlijk was dat niet verstandig in combinatie met de pijnstillers die ze geslikt had zodra ze thuiskwam, maar Lena voelde zich momenteel niet bepaald slim. Ze verlangde hevig naar de verdoving. De pillen en de alcohol moesten alles wegvagen uit haar hoofd: alles wat er voor, tijdens en na de inval was gebeurd. Ze wilde alles wissen, zodat ze kon gaan liggen en alleen maar duisternis zou zien in plaats van die flakkerende stomme film die haar de afgelopen zes dagen had achtervolgd.

Ze zette de fles ook op de spoelbak. Haar vingers voelden dik toen ze haar haar opbond. Lena staarde naar zichzelf in de spiegel. Onder haar ogen zaten donkere kringen, en niet alleen vanwege de kneuzingen. Ze drukte haar vingers tegen de spiegel. Haar gezicht begon te verraden wat ze allemaal kwijt was geraakt.

Het aantal lijken in haar kielzog.

Lena keek naar beneden. Ongemerkt had ze haar hand op haar platte buik gelegd. Nog maar negen dagen geleden was die gaan zwellen. Haar slip had te strak gezeten. Haar borsten waren gevoelig geweest. Jared kon niet van haar afblijven. Soms werd Lena wakker van zijn hand op haar buik, alsof hij opeiste wat hij zelf had gemaakt. Het leven dat hij in haar had verwekt.

Maar natuurlijk bleef dat leven daar niet zitten. Zijn hand kon de hevige pijn niet stoppen die Lena uit een diepe slaap had gekrukt. Zijn woorden konden haar niet troosten toen het bloed begon te stromen. In de badkamer. In het ziekenhuis. Tijdens de rit naar huis. Het was een rode vloed die niets dan dood achterliet.

En telkens als ze langs dat klotekamertje liep met zijn lichtgele muren, werd ze door zo'n kille haat jegens hem overvallen dat ze beefde van woede.

Lena staarde naar het plafond. Even hield ze haar adem in en toen liet ze de lucht als een duister geheim zachtjes ontsnappen. Het was haar allemaal te veel vandaag. Het verlies, het verdriet.

De wodka en de pillen hielpen niet. Die zouden nooit voldoende kunnen helpen.

Ze zocht naar de dop van de fles, maar kon hem niet vinden. Ze trok de deur open. De slaapkamer was verlaten. Jareds kleren lagen op de vloer, nog precies zoals hij ze had laten vallen toen hij ze uittrok. Lena raapte zijn overhemd op. Ze rook uitlaatgassen, zweet en olie van een hele dag op de motor. Zijn portefeuille zat nog in de achterzak van zijn broek. Ze haalde hem eruit en legde hem op het nachtkastje. Zijn voorzakken zaten vol. Wat kleingeld. Een potje Burt's balsem om zijn lippen te beschermen tegen de wind. Een paar briefjes van twintig dollar, zijn rijbewijs en drie creditcards, allemaal met een groen elastiekje bijeengehouden. Een zwart fluwelen zakje waarin hij zijn trouwring bewaarde.

Lena wurmde haar vinger in het zakje en haalde de gouden ring eruit. Jared deed hem niet langer om naar het werk nadat een van zijn maten een schuiver met zijn motor had gemaakt. Zijn trouwring was aan zijn knokkel blijven haken en had de huid er als een sok afgestroopt. Lena had Jared laten beloven dat hij zijn ring niet droeg als hij op de motor zat. Het zwarte zakje was een compromis. Ze had gezegd dat hij de ring thuis moest laten, maar haar man was romantisch – romantischer dan welke vrouw ook die Lena kende – en hij vond het niet prettig om de ring niet bij zich te hebben.

Inmiddels ging ze ervan uit dat hij het uit gewoonte deed.

Lena stopte de ring weer in het zakje en sloeg Jareds portefeuille open. Die had ze hem in hun eerste jaar samen gegeven en hij droeg hem nog steeds bij zich, ook al had hij nooit eerder een portefeuille gehad. Eigenlijk was het niet veel meer dan een draagbaar fotoalbum. Lena bladerde door de vele kiekjes die Jared de afgelopen vijf jaar stiekem van haar had genomen: Lena voor hun huis op de dag dat ze er introkken, Lena op zijn motor, Jared en Lena in Disney World, een wedstrijd van de Braves, de play-offs in het SEC-toernooi, het nationale kampioenschap in Arizona.

Ze stopte bij de foto van hun bruiloft, die had plaatsgevonden in het kantoor van een rechter in de rechtbank van Atlanta. Lena's oom Hank stond aan haar ene kant, Jared aan de andere. Naast Jared stonden zijn moeder, stiefvader, zusje, grootmoeder, grootvader, twee neven en een onderwijzeres van de basisschool, die altijd contact met hem had gehouden.

Iedereen had zich in zijn mooiste kleren gestoken, behalve Lena, die een marineblauw broekpak droeg dat ze normaal naar haar werk aanhad. Haar haar hing los en haar bruine krullen vielen over haar schouders. Ze had zich laten opmaken bij Macy's in de mall aan Lenox, door een transseksueel die helemaal lyrisch was geweest over haar teint. Dat was tenminste één vrouw die haar die dag op waarde had weten te schatten. Het norske gezicht van Jareds moeder verklaarde waarom de bruidegom niet op een wat plechtiger ceremonie had aangedrongen. Op dit moment was Darnell Long ergens in Alabama aan het bidden dat haar zoon zijn verstand terugkreeg en zich zou laten scheiden van de bitch met wie hij getrouwd was.

Soms vroeg Lena zich af of ze alleen bij Jared bleef om dat mens te treiteren.

Ze bladerde naar de volgende foto en opeens begonnen haar knieën te beven.

Ze ging op het bed zitten.

Ze had de foto talloze keren gezien, alleen nooit in Jareds portefeuille. Hij kwam uit de schoenendoos die Lena in de kast bewaarde. Het was een foto van haar tweelingzus, Sibyl. Even ging er een steek van jaloezie door Lena heen, maar toen moest ze lachen. Jared dacht vast dat het een foto van haar was. Hij had Sibyl nooit ontmoet. Die was al tien jaar dood toen Jared in haar leven kwam.

Lena sloeg haar hand voor haar mond toen de lach in een snik overging. Zodra ze ontdekte dat ze zwanger was, had ze aan Sibyl gedacht. Heel even vlamde het geluk in haar op toen ze de

telefoon pakte om haar zus te bellen.

En toen sloeg het verlies als een moker toe.

Terwijl Lena naar de foto keek, veegde ze voorzichtig de tranen onder haar ogen weg. Ze snapte wel waarom Jared juist die had uitgekozen. Sibyl zat op een deken in het park. Haar mond stond open en ze hield haar hoofd schuin naar achteren. Ze lachte vol overgave, met het soort blijdschap dat Lena zelden vertoonde. De genen van hun Mexicaans-Amerikaanse grootmoeder waren duidelijk zichtbaar. Sibyl was zongebruind. Ze droeg haar donkere krullen los, net als Lena vandaag. Sibyl had echter niet Lena's coupe soleil, om nog maar te zwijgen van die paar grijze strengen.

Hoe zou Sibyl er nu hebben uitgezien? Dat had Lena zich in de loop van de jaren vaak afgevraagd. Ze nam aan dat dat typisch een vraag was die de ene helft van een tweeling zichzelf stelde als de andere was overleden. Sibyl had nooit Lena's scherpe, harde trekken gehad. Haar gezicht bezat altijd een zekere zachtheid, een openheid die anderen uitnodigde in plaats van af te stoten. Alleen een dwaas zou de een voor de ander hebben aangezien.

'Lee?'

Ze keek op naar Jared, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat ze in haar ondergoed boven zijn portefeuille zat te huilen. Hij stond weer in de deuropening, met zijn voeten net niet over de drempel.

'Wie belde er?' vroeg ze. 'Op je mobiel?'

'Het was een geblokkeerd nummer.' Met zijn duimen door zijn gereedschapsriem leunde hij tegen de deurpost. 'Gaat het?'

'Ik... eh...' Haar stem haperde. 'Gewoon moe.'

Lena keek nog één keer naar Sibyl voor ze de portefeuille dichtklapte. Tranen stroomden over haar wangen. Haar kaak verstrakte toen ze haar gevoelens probeerde te onderdrukken. Maar wat ze ook deed, ze bleven opborrelen, vormden een brok in haar keel, een strakke band om haar borst.

'Lee?' Nog steeds kwam hij de kamer niet in.

Lena schudde haar hoofd als om hem te dwingen weer weg te gaan. Ze kon hem niet aankijken; zo mocht Jared haar niet zien. Dat ze instortte was precies waarop hij zat te wachten. Wat hij verwachtte.

Wat hij wilde.

Maar toen brak er iets in haar. Weer kwam er een snik, een diepe, treurige snik. Lena kon zich er niet langer tegen verzetten, ze kon hem niet langer op afstand houden. Ze wachtte niet tot Jared naar haar toe kwam. In een oogwenk was ze aan de andere kant van de kamer; ze sloeg haar armen om zijn schouders en drukte haar gezicht tegen zijn borst.

‘Lena...’

Ze kustte hem. Haar handen gingen naar zijn gezicht, raakten zijn hals aan. Eerst verzette Jared zich, maar hij was een man van zesentwintig die de afgelopen week op de bank had geslapen. Er was niet veel voor nodig om een reactie bij hem teweeg te brengen. Zijn ruwe handen wreven over haar blote rug. Hij trok haar dicht tegen zich aan en zijn kus werd wilder.

En toen schokte zijn hele lichaam naar achteren.

Bloed spoot Lena’s mond in.

Seconden later hoorde ze de schoten.

Nadat Jared geraakt was. Nadat hij tegen haar aan in elkaar was gezakt.

Hij was te zwaar. Lena struikelde en viel achterover, met Jared languit boven op zich, zodat ze geen kant op kon. Ze kon zich niet verroeren. Ze probeerde hem omhoog te duwen, maar toen klonk er weer een schot. Zijn lichaam verkrampte, verhief zich een paar centimeter en viel toen weer tegen haar aan.

Lena hoorde een schel gejammer. Het kwam uit haar eigen mond. Ze krabbelde onder Jared vandaan en greep hem bij zijn t-shirt om hem uit de vuurlinie weg te trekken. Ze slaagde erin hem een eindje te verplaatsen, tot zijn gereedschapsriem achter het kleed bleef haken.

‘Nee-nee-nee,’ stamelde Lena, waarna ze haar hand voor haar mond sloeg om het geluid te smoren. Met haar rug tegen de muur vocht ze tegen een golf van hysterie. De wodka en de pillen lieten zich gelden. Braaksel steeg op in haar keel. Ze wilde schreeuwen. Ze móést schreeuwen.

Maar ze kon het niet.

Jared bewoog niet. De schoten galmden na in haar oren. Uit een shotgun. De hagelkorrels hadden zich verspreid, waren zijn rug en zijn hoofd binnengedrongen. Helderrode bloedkringen trokken over de opgedroogde gele verf op zijn T-shirt. Een schroevendraaier uit zijn gereedschapsriem stak in zijn zij. Onder zijn lichaam werd de bloedplas steeds groter. Ze legde haar hand op zijn been en voelde zijn gespierde kuit.

‘Jared?’ fluisterde ze. ‘Jared?’

Zijn ogen bleven dicht. Bloed borrelde tussen zijn lippen door. Zijn vingers lagen trillend op de vloer. Ze zag de witte streep van zijn trouwring, ook al had hij beloofd dat hij die niet zou dragen.

Lena wilde zijn hand pakken, maar deed het niet.

Voetstappen.

De schutter liep de gang door. Langzaam. Met beleid. Hij droeg laarzen. Ze hoorde de echo van de houten hak op de kale planken, gevolgd door het zachtere schrapen van de neus.

Eén stap.

Nog een stap.

Stilte.

De schutter rukte het douchegordijn in de badkamer op de gang open.

Lena's blik schoot door de slaapkamer. Hun wapens zaten achter slot en grendel. Haar mobiel lag aan de andere kant van de kamer. Ze hadden geen vaste telefoon. Het raam was te veel in het zicht. De badkamer was een val.

Jareds mobiel.

Ze streek langs zijn been, voelde in zijn zakken. Leeg. Leeg. Ze waren allemaal leeg.

Weer hoorde ze de voetstappen, een geluid als van knappende twijgen dat weergalmde door de gang.

En toen... niets.

Hij was bij de eerste slaapkamer blijven staan. Twee bureaus. Dozen met oude dossiers. Jared liet de kastdeur altijd openstaan. De schutter kon dat vanaf de gang zien.

Hij kuchte en spuwde op de vloer.

Hij wilde Lena laten weten dat hij eraan kwam.

Ze drukte haar rug tegen de muur en dwong zichzelf overeind te komen. Ze was niet van plan zittend te sterven. Rechtovereind zou ze vechten voor haar leven en voor dat van haar man.

Weer stopten de voetstappen. De schutter controleerde de volgende slaapkamer. Lichtgele muren. Kastdeur op een stel schragen, zodat Jared er ballonnen op kon schilderen. Vanaf de gang kon je de dunne potloodlijnen zien die hij uit de vrije hand had getekend. Vandaar kon je ook recht in de lege kast kijken.

De schutter liep verder de gang door.

Lena bracht haar bevende hand weer naar Jared. De hamer aan zijn gereedschapsriem hing al half uit de metalen ring. Met haar vingers gaf ze hem het laatste duwtje. Ze klemde de steel vast. Die voelde warm, bijna heet tegen haar huid.

Jareds oogleden gingen knipperend open. Hij keek naar Lena toen ze overeind kwam en haar rug weer tegen de muur drukte. Zijn ogen hadden iets glazigs. Pijn. Hevige pijn. Het sneed door haar heen. Zijn mond bewoog. Lena legde een vinger op haar lippen, dwong hem om stil te zijn, om te doen alsof hij dood was, zodat er niet weer op hem werd geschoten.

De voetstappen bleven vlak bij de slaapkamerdeur staan, op zo'n anderhalve meter afstand. De man wierp zijn schaduw vooruit in de kamer, waardoor Jared voor de helft in het donker lag.

Lena draaide de hamer rond, tot de klauw naar voren stak. Ze

hoorde de pompactie van een shotgun. Het geluid had het gewenste effect. Ze moest haar knieën op slot zetten om niet te vallen.

De schutter wachtte even. Zijn schaduw bewoog iets, maar drong niet verder de kamer binnen.

Lena spande haar spieren en telde de seconden. Eén, twee, drie. De man kwam niet binnen. Hij bleef daar gewoon staan.

Ze probeerde zich in de schutter te verplaatsen om erachter te komen wat hij dacht. Twee politiemensen. Allebei met een wapen dat ze niet hadden gebruikt. De een lag op de vloer. De ander had zich niet verroerd, had niet teruggeschoten, had niet geschreeuwd, was niet uit het raam gesprongen en had hem niet aangevallen.

Lena spitste haar oren, terwijl ze allebei doodstil wachtten.

Uiteindelijk zette de schutter weer een stap naar voren – een korte, aarzelende stap. Toen nog een. Het eerste wat Lena zag was het uiteinde van de loop. Afgezaagd. Het metaal had een ruwe rand, was recent onder handen genomen. Even was het stil, waarna de schutter iets opzijzwenkte. Lena zag een tattoo op de hand die de loop ondersteunde. Een zwarte doodskop met gekruiste beenderen bedekte de huid tussen duim en wijsvinger.

Een laatste, behoedzame stap.

Lena nam de hamer in beide handen en zwaaide hem recht in het gezicht van de man.

De klauw drong in zijn oogkas. Ze hoorde bot kraken toen de scherpe stalen punten zich versplinterend in zijn schedel boorden. De shotgun ging af en sloeg een gat in de muur. Lena probeerde de hamer eruit te trekken voor de volgende klap, maar de klauw zat vast in het hoofd van de man. Hij wankelde en probeerde zich schrap te zetten tegen de deur. Hij sloeg zijn vingers om haar pols. Bloed stroomde vanuit zijn oog zijn mond in en langs zijn hals naar beneden.

Op dat moment zag Lena de tweede man. Hij rende de gang door, met een 5-schots cilinder Smith & Wesson in zijn hand. Le-

na gaf een ruk aan de hamer en gebruikte die als hevel om de schutter vóór haar omhoog te trekken en als schild te gebruiken. Vlak achter elkaar klonken drie schoten en elk schot werd opgevangen door het lichaam van de man. Met kracht duwde Lena hem tegen de tweede belager aan. Beide mannen struikelden. De s&w vloog over de vloer.

Lena pakte de shotgun op. Ze haalde de trekker over, maar de huls was geblokkeerd. Ze probeerde het wapen opnieuw te laden om de storing op te heffen en het weer schietklaar te maken, toen de tweede man overeind krabbelde. Hij dook op haar af, en zijn vingers streken langs de mond van de loop, maar toen liet hij zich op zijn knie vallen.

Jared had zijn enkel vastgegrepen. Hij hield hem stevig beet en zijn arm beefde van inspanning. De man kwam weer overeind en wilde al met zijn vuist naar Jareds slaap uithalen.

Lena draaide de shotgun snel om, greep het wapen bij de loop en zwaaide het als een honkbalknuppel tegen het hoofd van de man. Bloed en tanden vlogen in het rond toen zijn kaak los schoot. Hij smakte op de vloer.

‘Jared!’ riep Lena, en ze liet zich naast hem neervallen. ‘Jared!’

Hij kreunde. Bloed sijpelde uit zijn mond. Met lege blik staarde hij in het niets.

‘Het komt goed,’ zei ze. ‘Het komt goed.’

Hij hoestte. Er ging een huivering door hem heen en toen begon hij hevig te schokken.

‘Jared!’ gilde Lena. ‘Jared!’ Haar blik werd wazig doordat haar ogen zich vulden met tranen. Ze omvatte zijn gezicht met haar handen. ‘Kijk me aan,’ smeekte ze. ‘Kijk me dan aan.’

Er bewoog iets. Ze zag het vanuit haar ooghoek. De tweede man schoof langzaam in de richting van het bed en probeerde de shotgun te pakken. Zijn halve lichaam was verlamd. Hij sleepte zichzelf op één arm voort, een gewonde kakkerlak die een spoor van bloed achterliet.